

Thinget ogsaa vilde blive enig med Regjeringen om denne Paragraph. Dette vil saa meget lettere kunne skee, ja maaskee vil Regjeringen endogsaa uden Banffelighed blive ved § 100 i den nuværende Grundlov, saafremt man kunde komme ind paa den Vej, som blev betegnet sidst af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (Rosenørn), idet der nemlig, meente han, burde i det Hele taget gives Midler til for en kortere Tid at kunne suspendere visse af de grundlovmæssige Bestemmelser ved almindelige Lovbestemmelser. Naar et saadant Forslag forelaa og kunde gjenføres, er det klart, at den længere grundlovmæssige Tid, som nu er nødvendig for at skaffe Forandringer tilveie i Grundloven, vilde have færre Banffeligheder, og maaskee endogsaa have sine gavnlige Sider, naar kun en paatrængende Nødvendighed, som Regjeringen og Rigsdagen i Forening erkjendte at være tilstede, kunde sydesigjøres ved en saadan midlertidig Suspension; thi den grundlovmæssige Behandling kunde imidlertid gaae for sig og en moder Undersøgelse bringe det til Erkjendelse, om den foreslaaede Forandring var nyttig eller ikke, og om der tillige var nogen Nødvendighed for, at have dette suspensive Mittel, hvorved altsaa Bestemmelserne i § 100, angaaende Forandringer i Grundloven, ikke længere indeholdt nogen Fare, idet de nemlig da kunde komme til at gjælde for almindelige og sædvanlige Forhold, hvorefter de i extraordinære Tilfælde kunde sættes tilside paa en simpel og let Maade. Det er derfor gjerne muligt, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (Rosenørn) her har paaviist en Udvej, som for alle Parter vil kunne være den gavnligste. Jeg skal imidlertid ikke forfølge dette Spørgsmaal længere, fordi det forekommer mig, at Uoverensstemmelserne her ikke ere store. Der er ingen Uoverensstemmelse i selve Principet, nemlig: at nye Valg maae foregaae, førend en endelig grundlovmæssig Beslutning kan tages.

Premierministeren: Det er vistnok vel grundet, hvad den ærede Ordfører har anført om, at den Forskiel, der er imellem Regjeringsudkastets § 61 og den Bestemmelse, som Udvalget har sat istedetfor, ikke er særde-

les betydelig. Det, som er det Vigtigste, er, som han ogsaa har paaviist, at Forandringer i Grundloven ikke kunne skee, uden at de ere gaaede gjennem to af forskjellige Valg fremgaaede Forsamlinger. Det er altsaa blot en Forkortelse, Regjeringen har tilsigtet ved at lade den ene mellemiggende Forhandling ved een Rigsdag bortfalde, og derimod gaae umiddelbart fra den første Vedtagelse paa en ordinær Rigsdag over til en anden Vedtagelse ved en Rigsdag, som er gaaet frem af nye Valg. Dersom den Tanke, som blev yttret af den ærede Ordfører, og som forhen er yttret af en anden æret Folkethingsmand, blev nærmere udført, hvorefter visse grundlovmæssige Bestemmelser kunne for en Tid suspenderes ved Rigsdagens Beslutning, uden at en Grundlovsforandring behøvedes, saa vilde der vel ikke være stor Betænkelse ved ogsaa at lade § 100 blive aldeles, som den var; thi det, som der kunde være hæmmende ved den nuværende § 100, nemlig at nødvendige Forandringer og Forbedringer ikke kunne tilveiebringes uden efter en meget vidtløftig Fremgangsmaade og længere Tids Forløb, vilde derved nogenlunde være afhjulpet, og, dersom der var Spørgsmaal om radicale Forandringer, som f. Ex. Forandringer i Forholdet mellem Kongen og Rigsdagen eller Forandringer med Hensyn til det Princip, at der skal være to forskjellige Afdelinger af Rigsdagen, dersom de skulde foregaae, da vare de vistnok af en saa indgribende Natur, at man hellere maatte kræve for mange Former og længere Tid til at iværksætte dem i end det Mødsatte. Naar det derimod forbliver ved en saadan Affattelse af den forandrede Grundlov, som Rigsdagen har bragt i Forslag, saa maatte jeg holde meget paa, at dog § 100 fik den Omændring, der fra Regjeringens Side er foreslaaet; thi, da Folkethinget hidtil har holdt fast ved alle Enkeltheder i Grundloven, endog ved saadanne Bestemmelser, som det synes, at der er indrømmet af dem, der have udtalt sig derover, at de ikke i sig selv ere hensigtsmæssige; saasom f. Ex. Stillingssystemet og den Fordring, at der skulde være Indfødsret til Valgret og Valgbarhed, eller ved en absolut Umulighed, som Grundlovens § 91 har frembragt, af saadanne